

Setembre cultural | Actualitzat el 21/12/2020 a les 14:23

Si el canti raja, trascolem

Crònica de Ferran Orriols sobre la primera edició del Brots del Cantilafont, el festival de música i arts escèniques que s'ha celebrat aquest cap de setmana a l'antiga fàbrica de Puigneró a Sant Bartomeu del Grau | «En conjunt, una programació familiar però gratament arriscada que va comptar amb el sonar de Lu Rois, Maria Jaume, La Ludwig Band i Pol Batlle i Rita Payés, així com els espectacles Peix de la Cia. Hotel Iocandi, Entrañas con patatas de Los Informalls, It Happens de La Campistany i Roges de la Cia. Miquel Barcelona»

Los Informalls al Brots del Cantilafont | Eva Freixa

Perquè l'aigua no es glaci ni l'aire s'empudegui, cal font sense aturall. El Lluçanès, afortunat de moltes coses, és soler de grans inventives. Amb la intenció de reivindicar la cultura emergent i connectar-la amb el públic de la terra, Voraviu Produccions Culturals ha creat BROTS ?de la massa mare Cantilafont?, un cicle que comprèn música i arts escèniques i que es va festejar els passats 19 i 20 de desembre a Sant Bartomeu del Grau.

Dos torns per dia a les entranyes d'una fàbrica tèxtil. En conjunt, una programació familiar però gratament arriscada que va comptar amb el sonar de Lu Rois, Maria Jaume, La Ludwig Band i Pol Batlle i Rita Payés, així com els espectacles *Peix de la Cia. Hotel Iocandi, Entrañas con patatas de Los Informalls, It Happens de La Campistany i Roges de la Cia. Miquel Barcelona.* Servidor va fer cap a dues voltes.

Dissabte 19, 17:30h. Estimo vocals dilatades vora costa. Estimo melodies que lliguen acords de nom allargassat. Estimo històries que llegides prou podrien ser converses; farciment just, poètica dietària. Maria Jaume és un bon fer que ja m'enduc. Sota el títol *Entrañas con patatas*, Los

Informalls van clamar la veu de dins que el món ofega. L'*intonarumori* de Russolo fet dansa. Moments de pau, de por, de xoc, d'amor. Un batzac constant als pensaments interns que va acabar acotxant-los amb una de les imatges més belles del cicle: dos cossos masculins nus abraçant-se sota el sol d'un focus cald.

Diumenge 20, 12:00h. Les coses. Les coses passen. Les coses passen com vols i com no vols. Amb la incògnita que carreguen les funcions, la Cia. La Campistany va engendrar una suma de trapezi i música que, a ulls del públic, confonia guió amb improvisació. Música sorprenent (*loops*, una guitarra emulant cellos, cançons disperses i cant) i tècnica impecable, l'obra *It Happens* va ser un acte delicat i atractiu. La Ludwig Band em va sorprendre de llàgrimes i somriures. Enyoro quan els amplificadors van conquerir la tradició del Greenwich Village i, mantenint la saviesa de les cançons eternes, la feien tronar per escenaris carregats de músics virtuoses, escales enfiladisses i rodes d'acords traginades per celletes. Personalment, el descobriment més destacable. Frases incisives, prosa de rondalla ambigua i cura de no girar ni un sol accent ?pràctica oblidada per molts que marca la diferència entre els que escriuen afinats i els que no. *Retrems* a Dylan i a The Band més benvinguts que mai, ara que es va a tot *trap*.

En un indret amenaçat per l'ambició terratinental, la bravada residual i el llaminer autobombo digital, que fa més propaganda que bandera de la vida al camp, prou convé amorrar-se al broc i fer-se un tip de dolces jornades. Que el Lluçanès és un entorn singular i la cultura és vida, fa temps que ho diuen, els del Cantilafont. Celebrem-los, que ens duen l'art a casa. Col·laborem-hi, que se la juguen. Agraïm-los el florir endins.